

MELISA KESMEZ • Küçük Yuvarlak Taşlar

MELISA KESMEZ Eylül 1980'de İstanbul'da doğdu. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde Sosyoloji okudu. Yazarlık, gazetecilik ve fotoğrafçılık alanında eğitim aldı. Yazılı basında kültür sanat yazıları, söyleşileri yer aldı. Tiyatro projelerine çevirmen ve dramaturg olarak dahil oldu. *Atları Bağlayın Geceyi Burada Geçireceğiz*, *Bazen Bahar* ve *Nohut Oda* adlı üç öykü kitabı ve *Anneanne Gezegeni* adlı bir çocuk kitabı yazdı. *Bazen Bahar* ile 2017 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü'nde Mansiyon alırken; *Nohut Oda*, 65. Sait Faik Hikâye Armağanı'na layık görüldü. Nil'in annesidir.

İletişim Yayınları 3195 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 566

ISBN-13: 978-975-05-3359-4

© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2022, İstanbul

EDITÖR Kıvanç Koçak

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Merve Öztürk

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MELİSA KESMEZ

Küçük Yuvarlak Taşlar

İpi, koptuğu yerden bağlamağa çalışmalı.
Denemeli, hiç deđilse.

BİLGE KARASU
Uzun Sürmüş Bir Günün Akşamı

İÇİNDEKİLER

I

Nergis'in Hikâyesi

7

II

Elif'in Hikâyesi

43

III

Mehmet'in Hikâyesi

71

Nergis'in Hikâyesi

Gece yıldızsızdı. Bulutların arkasına saklanan ay cılız ışığıyla önümüzde bir tepenin yükseldiğini haber veriyordu. Araba farlarını asfalta dikmiş, karanlığı delerek ilerliyorduk. Yol, önümüzde uzanan birkaç metrelik aydınlıktan ibaretti. Işığın henüz düşmediği yerler sanki yok... Her şey birden karşıda beliriyor, yanından geçip gidince arkamızda kayboluyordu. Bazen solda uzak bir odanın sarı ışığı, bazen bir tahta parçasının üzerine kırmızı boyayla çalakalem boyanmış “köy yumurtası” yazısı, bir tarlanın ortasında tek başına bir dişbudak, bazen de bir kara köpek...

Yanından doksanla geçen mavi Fiat'ı görünce havlamaya başladı. Bir süre arkamızdan koştu, mıntıkasının görünmez sınırına varınca önünde bir duvar yükselivermiş gibi aniden durdu. Aynada küçülüp küçülüp diğer şeyler gibi karanlığın içinde kayboldu.

Saatlerdir araba kullanıyordu Gülsüm. Gözlerini baykuş gibi yola dikmiş, “Sen uyu,” demişti. Yorulmuştu ama yorulmanın durmak için bir gerekçe oluşturmadığı insanlardandı. “Yola sabah çıkalım,” dedimse de ikna edememiştim. “Ben

alışığım gece yolculuğuna,” dedi, “hem gittiğim yere sabah varmayı seviyorum. Karanlıkta varınca vardığımı anlamıyorum.” Karşı çıkmadım. Birine karşı çıkmaya mecalim yoktu.

Çabasız, munis, tabii bir güzelliği vardı Gülsüm’ün. Kemerli burnu, dalgalı perçeminin döküldüğü geniş alnı, küçük ağızyla antik Yunan heykellerini hatırlatırdı bana. Elli-li yaşlar büyüsünü bozmamış, bilakis taşlar yerine oturmuş, toyluk demini almış, mavi boncuk gözlerindeki körpeliğin yerine kendinden emin, bilge bir ifade gelmişti. Dünyada tanıdığım en mavi gözlü insandı. Odaya kendinden önce gözleri girerdi. Onunla göz göze gelmek sıradan bir bakışma olmazdı hiç.

Üzerinde çiçekli bir gömlek vardı yine. Bu defa turuncu kadife çiçekleriyle bezeli, neşeli bir gömlek. Semt pazarlarından, kıyıda köşede kalmış kumaşçılardan, rağbet görmeyen pasajlardan topladığı kumaşlarla terziye diktirdiği gömleklere meşhurdu. Bazen çilli beyaz kollarını açıkta bırakan bir papaty tarlası. Bazen güneşli bir yamaçta açmış, manşete kadar uzanan sarı katırtırnakları. Bazen japone kesim poplin üzerinde pıtır pıtır pıtırdamış mine çiçekleri. Ya da bir ovayı çılgınca beneklemiş kırmızı gelincikler. Gittikçe rengini yitiren dünyaya inat, ne olursa olsun insana güzel şeyler düşündüren ışıklı bir bahar günü gibi geziyordu aramızda.

Olmuştu epey görüşmeyeli. Niye koptuğumuzu hatırlamaya çalıştım. Birkaç burnu büyük e-posta geldi gözümün önüne. Bir şey yüzünden küsmüştüm yine, huyumdur, yine alınganlık etmişim, arayıp sormuyordum ne zamandır, üstelememiş, “Sen bilirsin,” demişti, “nasılsa ararsın beni lazım gelince.” İyi tanıyordu beni. Gücenmezdi bana. İçimde bir hınç aradım, ona karşı bilenmiş bir bıçak, ayların törpülemediği keskin bir kenar, küçük de olsa bir kızgınlık. Bulamadım. Zaman, dedim içimden, demek öfkeyi yenmiş. Yumuşacık örtülerini örtmüş tatsız hatıraların üzerine.

Eski arkadaşımı Gülsüm. Yurtta tanışmıştık. Evrendeki tek sabit noktamdı. Her şey biteviye altımdan kayıp, üstümden uçup kaçmış, insanlar bir istasyona uğrayan trenler gibi ömrüme uğrayıp gitmiş, kimsecikler kalmamış ama Gülsüm kocaman bir kaya gibi orada durmuş, yıllara ve yollara meydan okumuş, beni hiç bırakmamıştı. Ben binlerce kez eşeklik etmişim, o yine de “Yeti be” deyip gitmemişti. Darılmamış, yorulmamıştı. Bu sabah da çağırma kulak vermiş, koşup gelmiş, beni yine ters dönmüş bir böcek gibi debele-nirken bulmuştu.

“Bir daha bana küersen gebertirim seni.”

Kapıyı açar açmaz tutup kendine çekti, sımsıkı sarıldı.

“Of. Ne fena biriyim ben, Gülsüm.”

“Nasılsın? İyi misin?”

“Değilim.”

Üzerimde eski bir pijama, yüzümü büyük memelerine gömüp gözlerimi kapadım. Paçuli kokuyordu. Başkasında duysa irkilir insan ama bu eski koku onun nadide varlığını layıkıyla tamamlıyordu. Zihnimde bir eski bahçe aydınlandı kollarında. Ayaklarımın altında öğle güneşinde ısınmış taş basamaklar, hortumdan akan suyun çizdiği yilankavi yollar, yere sürten çalı süpürgesinin sesi, annem avluyu yıkıyor, ben elimde bir papatya, seviyor-sevmiyor oynuyorum.

“Neden açmıyorsun telefonlarımı?”

Cevabım yok.

“Kaçtım, Gülsüm, böcek gibi kabuğumun içine kaçtım,” diyemiyorum. İçim paramparça, diyemiyorum.

Yaz başından beri evdeydim. Markete gidiyordum sadece. Tuzlu fıstık, bira. Çok içiyordum. Pek bir şey yemiyordum. Epey zayıflamıştım. Saçlarım uzamış, boyanın altına sakladığım beyazlarım omzuma kadar inmişti. Artık handiyse gri saçlı bir kadındım.

“Seni çok merak ettim.”